

Sorin ANDREI

sorinandreitr@gmail.com

sorinandrei.blogspot.com

0740.077.536

SALVAREA ROMÂNIEI PRIN CREDINȚĂ ACTIVĂ

Motto:

"Zis-a Domnul: <Dacă în Sodoma găsesec cincizeci de drepti în sânul cetății, de dragul lor voi cruța tot locul>".

Am o bună și dragă prietenă, se numește Păuna MANEA, zisă Paula. Se trage din neam de legionari: tatăl – legionar (primar legionar), sora – legionară, fratele – simpatizant legionar, cumnatul – legionar (Dumitru CRISTEA, cel care a scos din pușcărie, în minte, peste 300 de poezii d'ale lui Radu GYR și Nichifor CRAINIC). Dumneaei, desigur, legionară (fostă Consilier Politic al Partidului Total pentru Țară). Mai alaltăieri, în perioada Sfinților Dumitru, pleacă Doamna Paula în pelerinaj la moaștele de la Patriarhie. Ajunge acolo, se așează la rând și, pâna la moaște, așteaptă în picioare vreo 15 ore (puțin, zice dânsa, în comparație cu alții care au așteptat peste 24 de ore!). În fine, se roagă, sărută moaștele și vine acasă, firește, cu "bateriile încărcate la maxim".

Povestindu-ne însă cum a fost pe acolo, dumneaei ne spune că, de fapt, marea bucurie sufletească îi este dată nu atât de reușita de a se ruga respectivilor sfinți, cât de comportamentul celor câteva zeci de persoane aflate în proximitatea dânzei la rândul cu pricina. Oamenii aceștia, între care s-au instalat aproape instantaneu niște relații absolut ortodoxe, cu toate că deabia se mai țineau pe picioare erau aproape fericiți și, culmea, după trecerea prin fața sfințelor moaște parcă tot ar mai fi rămas acolo împreună. Membrii acestui minuscul grup au început rapid să facă schimburi diverse între ei (mâncare, haine groase, băuturi calde, medicamente, etc), au început să-și povestească atât bucuriile cât și necazurile, au început să-și acorde diverse sfaturi plus, lucru cel mai important, și-au trăit aceste nu puține ore într-o adevărată emulație a jertfei. Mai devreme sau mai târziu fiecare dintre ei, în felul lui, ar fi putut ieși din rând "strecurându-se" direct în fața sfinților. Și totuși, în ciuda vârstelor lor destul de înaintate și a diverselor probleme de sănătate ce le aveau, nu au făcut-o. Explicația general-valabilă a fost doar una: "Păi, dacă nu stăm așa, chinuiți, la rând, JERTFA noastră în ce ar mai consta?"

Jertfa deci, atât cât a fost, i-a umplut inima de mulțumire și bucurie Doamnei Paula. Și știți de ce? Pentru că dumneaei, aparținătoarea unei, cum am văzut, puternice vâne legionare, constată faptul că totuși în această țară nu au pierit cu totul "oamenii de omenie" (vorba cărturarului și teologului Gheorghe RACOVEANU, discipol de-al lui Nae IONESCU, cel care în lucrarea "Mișcarea Legionară și Biserica" realizează cea mai lămuritoare distincție între "omul Evangheliei, sfânt și desăvârșit" și cel "bun", sau "de omenie" care poate apuca și el pe calea parcursă deja de primul).

Și uite așa, pe lângă cei direct participanți la pelerinajul de la Patriarhie, ne putem și noi bucura de acest fapt. Cu toate că n-am fost acolo, cu toate că foarte mulți dintre cei peste 100.000 de închinători s-au comportat, iarăși, aberant, iată că mai există, totuși, o rămășiță (și la noi, la români, nu numai la... alții). Și dacă numai într-un astfel de grup, solidarizat instantaneu, au fost câteva zeci de oameni de omenie, păi atunci din suta aia de mii or fi fost, probabil,...

Acuma numărul acestora numai Dumnezeu îl știe, dar în țară, în toată țara asta, câți or fi? Vedeți? De aici vine bucuria și speranța noastră. Pentru un om care-și trăiește cea mai mare parte a vieții printre indivizi segregăți în două mari găști, unii care-șiucid propriul popor (politicienii, adică) și alții care se lasă, fără pășare, uciși, o astfel de veste este un puternic imbold spre nădejde și acțiune.

De foarte multe ori m-am întrebat dacă Dumnezeu chiar dorește ca Neamului Românesc să i se cam pună, pe aici pe undeva, punct. Și după cum merg treburile în țară nimic nu ne face să credem că aceasta nu se va întâmpla. În același timp însă mi-am amintit că unii dintre greii noștri duhovnici ne-au învățat că neamul ăsta are o misiune. Și dacă are o misiune aceasta e de factură duhovnicească. Și dacă e așa atunci va fi nevoie, că altfel nu se poate, de jertfă; jertfă în fel și chip, dar jertfă. Și iată-i, pe cei ce fac parte din rămășiță, cum mătură poteca către misiunea cu pricina.

Într-adevăr asta e o veste de maximă bucurie. Deși pare așa, la prima vedere, ca fiind ceva banal, faptul că oamenii aceia, care se și ajutau dezinteresat între ei, simt nevoia să jertfească ceva, acolo, cât de mic (pentru cei nu foarte tineri, însă, statul în picioare și în frig câte 15 – 20 de ore, într-o ordine desăvârșită, numai ușor nu este), este dovada că miezul din care poporul va putea renaște, există.

Gândiți-vă, dacă ar fi avut posibilități materiale necesare deplasării, câți români ar fi fost acolo și s-ar fi comportat așa? Câteva sute de mii? Cel puțin. Deci, iată miezul. Dacă pentru cincizeci de drepti Dumnezeu cruța Sodoma, oare pentru aceștia nu va cruța și România? Să sperăm. De fapt, să nădăjduim.

Dar să mai facem și noi câte ceva, că vorba aia, Domnul îți dă, dar nu-ți bagă și-n traistă. Asta pentru că protagoniștii noștri, mai toți, afirmă faptul că singura bucurie ce le-a rămas în viață este credința, comuniunea în Domnul Christos. Ah, că aceasta este, de departe, cea mai mare și importantă bucurie posibilă, de acord, dar de ce trebuie ca ei (noi) să fie privați de celelalte mulțumiri mărunte ale vieții? De ce trebuie ca o clasă politică de îmbuibăți, corupți până în măduva oaselor, să-și ducă la moarte propriu-i popor?! Sau, nu cumva poporul o duce atât de greu pentru că este criză? Păi dacă este criză, să fie pentru toți! Cât de drept este, cât de moral și în primul rând cât de creștinește ca politicianul să câștige zeci, iar unii chiar sute de mii de euro pe lună, iar poporeanul să ducă familiei sale trei sute de euro pe lună?

I-am văzut și auzit pe mulți dintre pelerinii acestui an rugându-se pentru bună-stare materială, pentru păstrarea locurilor lor de muncă, pentru sănătatea pe care nu și-o mai permit de mult a și-o cumpăra, în concluzie pentru rezolvarea problemelor lor sociale atât de împovărătoare. Corect, fără Dumnezeu nu putem face nimic, dar oare Dumnezeu va face ceva fără noi?! Nu că n-ar putea atâta timp cât a făcut cerurile și pământul, dar poate n-o vrea! Păi stăm noi în sufragerii, la televizor și suduim iar a doua zi mergem la vot și, de douăzeci și doi de ani, votăm cu aceeași criminali pe care ieri îi acuzăm!!! Asta nu e nici pe departe atitudine ortodoxă. Stăpânirea trebuie respectată și chiar apărată atunci când lucrează spre binele celor pe care îi stăpânește. Până atunci însă ea trebuie înlocuită, dar cu cine?!

Iată însă o variantă. Ce părere aveți dacă toți oamenii de omenie din România s-ar solidariza, în interiorul unui partid sau al unei fundații, etc și ar începe să ia poziție împotriva acestor criminali economici care de peste douăzeci de ani ucid, în fiecare zi câte puțin, țara în care ei, poporenii, s-au născut și-n care prin viața lor încearcă să-și agonisească mântuirea? Pentru că miezul, după cum am văzut, există dar e împrăștiat iar dușmanii neamului sunt de o solidaritate ieșită din comun. Ei uniți – noi răsfirați, ei acționează exclusiv în interesul lor – noi răbdăm și ne uităm la ei, ei ne mint în permanentă cu un tupeu de neimaginat – noi ne ducem și îi votăm! Apoi mergem, ne rugăm, după care reluăm tot acest ciclu. Dacă mai ținem așa cel puțin suntem conștienți că vom rămâne, curând, și fără rugăciune? Ecumenizăm biserica, masonizăm clerul (în special ierarhii), eliminăm icoanele din școli, predăm orele de religie cu profesori suplinitori calificați în biologie, îi aducem pe preoții dedicați la sapă de lemn pentru a-i rupe de trăirea lor exclusiv duhovnicească, etc.

Și cine este direct răspunzător de toate astea? Politicul, dragi cititori. Politicul acesta post-decembrist atât de strâmb care a strâmbat după el o țară fostă cândva creștină și naționalistă.

Și cine s-o reîndrepte dacă nu oamenii ei de omenie! Ei sunt aici, prezenți, trebuie doar să se solidarizeze și să acționeze. Cu credință și nădejde în Dumnezeu.

Sorin ANDREI

Consilier Politic al Partidului Total pentru Țară

Șef al Filialei Teleorman a Partidului Total pentru Țară

Noi.12.